

(reportáž z koncertu k 35. výročí kapely Asonance) Titulek jsem si vypůjčil z jedné starší písně Petry Janů. Nejprve je třeba položit otázku:

„Mohou biolog, mikrobiologové, lékařka, kantoři z Matfyzu, inženýr ekonomie a lidé dalších profesí, které je živí, vyprodat pražskou Lucernu?“

Na první pohled zní taková otázka nesmyslně, zejména jedná-li se o lidi provozující hudbu řazenou do žánru folk. Jenže dne 20. listopadu 2011 v 19 hod hlásila Lucerna vyprodaná všechna místa k sezení. Ti lidé, o nichž byla shora řeč, tvoří pražskou kapelu **Asonance**, slavící 35 let svého trvání. V roce 1976 kapelu založili na slavném pražském gymnáziu Jana Nerudy bratři Jan a Pavel Lašťovičkové spolu Milanem Štěrbou a Františkem Koreckým. Z těch čtyř jmen se dnes na jevišti vyskytuje pravidelně jen Honza Lašťovička, kapelník, autor všech českých textů a hráč na irské loketní dudy, kytaru a irské buzuki. Podle kapelní statistiky prošlo kapelou od jejího založení 27 lidí. Dnes Asonance pokaždé zaplní pódium a stejně tak i hlediště. Když jsem byl na loňském křtu zatím poslední desky

Království Keltů

, stála před KC Vltavská dlouhá fronta diváků, což u folkové hudby, s výjimkou několika na prstech spočitatelných jmen, nebývá již delší dobu zvykem.

Samozřejmě se logicky dere na jazyk otázka: „Proč mívá Asonance pořád vyprodáno?“

Odpověď lze shrnout do věty:

„Lidé mají hudbu Asonance rádi bez ohledu na generace.“

“Jenže je za tím vším spousta příčin, mimo jiné výběr skladeb pocházejících z Britských ostrovů, kongeniální texty, co zachovávají původní obsah, perfektní ovládání nástrojů a aranže, krásné vícehlasy i sóla a zcela jistě i pevná ruka kapelníka a citlivé uši nenápadné altistky a kytaristky Denisy Vondráčkové, která se zcela jistě hudbou odreagovává od svých pacientů. Dochází i na přísloví o jablku a stromu - do kapely se skvěle zařadily i dcera houslisty Honzy Rába Anička a dcera kapelnické dvojice Klárka. Ten večer Aničku velmi dobře zastala hráčka na příčnou flétnu Anežka Kuřová.

Nebývá zvykem chválit mluvené slovo na koncertu, které bývá až na výjimky průměrné a někdy i horší kvality. V případě Asonance drží vysoko úroveň umění moderovat hráč na basovou kytaru a buzuki Luboš Pick, v civilu profesor matematiky na Karlově univerzitě v Praze. Bohužel, dnes je moderování do značné míry v úpadku. Humor je nahrazován hranou bodrostí, obhroublými vtipy a smíchem moderátora ukazujícím, že to co říká je veselé. Luboš Pick svým suchým humorem, slovními hříčkami a nadhledem ukazuje, že dobrý moderátor, či jak se kdysi říkalo konferenciér, ještě žije. Ne náhodou jsem si vzpomněl na jednoho z nejlepších konferenciérů - Vladimíra Dvořáka. Kvůli Luboši Pickovi bych byl ochoten se u něj učit i matematiku, o níž se mi dodnes zdají hororové sny.

... Hrát před vyprodanou Lucernou

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 29 Listopad 2011 20:11

Asonance má z čeho vybírat a ten večer kapela čerpala pokud možno ze všech časových pásem své tvorby. Jako hosté vystoupili bývalí členové, ať již výše jmenovaná čtyřka zakladatelů, tak i Petr Vacek, muž s velmi pěkným a zajímavým hlasem, kterého z kapely kdysi odvedla emigrace do USA. Krom tradičně krásného zpěvu „frontwoman“ Hanky Horké, jíž by publikum neodpustilo absenci písně Zelené francouzské pláně nebo závěrečně přídávkové *Čarodějnice z Amesbury*

, se stále lepší i Klárka Laštovičková s krásným hlasem a vynikající hrou na příčnou flétnu. Již je to pár let, co Asonance získala citlivého hráče na bicí, Aleše Zimolku a neprohloupila. Bicí v Asonanci nejsou laciným podbízením, ale novým a dobrým zvukem kapely bez toho, že by hráč na bicí prosazoval, jak to někdy bývá, hlavně sebe. Mužské hlasy zastupuje Roman Slaboch, který k mé velké radosti zpíval

Ptákům křídla

nevezmou a pochopitelně i přídávkovou

Alisson Gros

a Petr Bohuslav s dojemnou baladou

Kilkelly

z poslední desky, či ze stejné desky se stejně krásnou písní

MacPherson

. Nemá zde význam přepisovat seznam skladeb - „česky“ playlist, ale důležitější je poznatek, že Asonance nežije z podstaty, byť rozsáhlé a kvalitní. Jako ochutnávka zazněly i dvě nové písně

Bitva u Arsufu

, podle Luboše Picka zatím držící rekord v počtu mrtvých a

Já s tebou nepojedu

v podání Klárky Laštovičkové, písně která je pro její dívčí projev a půvab jako stvořená.

Protože je kapela sama sobě vydavatelem, došlo i k neobvyklému předání Zlaté desky z rukou „vydavatele“ Mirko Rokyty do rukou kapelníka. Podle statistiky prodala Asonance 30 000 desek, což je v dnešní době více než mnoho. Čas letěl, byť většina písní má spoustu slok a po doznění čtvrtého přídávku nezbylo, než se těšit na další setkání s folkovou kapelou, která hrála před vyprodanou Lucernou. Vždyť co je 35 let?